

เรื่อง (ไม่)อยากเป็นพยาบาล

อาชีพพยาบาลเป็นอาชีพที่มีเกียรติ และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปในสังคม ผู้คนมากมายมีความใฝ่ฝันว่าอยากประกอบอาชีพพยาบาล และอาจจะด้วยใจรักหรือค่านิยมของคนในสังคมไทยอย่างไรไม่ทราบ ทำให้อาชีพพยาบาลเป็นที่ดึงดูดใจของเด็กที่กำลังจะสอบคัดเลือกระดับชาติให้มีความคิดที่จะสอบเข้าเรียนในสาขาวิชาการพยาบาลให้มีอัตราการแข่งขันที่ค่อนข้างสูง

แต่กับดิฉันการเป็นพยาบาลเป็นความคิดที่ค่อนข้างแปลกใหม่ เนื่องจากครอบครัวของดิฉันปลูกฝังให้ดิฉันเป็นครู และที่สำคัญดิฉันก็อยากเป็นครูเสียด้วย แต่ความเป็นจริงต่างจากความฝันเมื่อถึงเวลาที่ดิฉันต้องเลือกเส้นทางเดินชีวิตของตนเอง นั่นคือการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เนื่องจากดิฉันต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยโดยใช้ระบบการสอบที่กระทรวงศึกษาธิการเปลี่ยนใหม่จาก Entrance มาเป็น Admission ในปีที่ดิฉันสอบพอดี ทำให้การสอบตรงเข้ามหาวิทยาลัยเป็นอีกทางเลือกที่เพิ่มโอกาสในการสอบครั้งนี้ ในการสอบตรงครั้งนี้ดิฉันเลือกสอบเข้า “คณะพยาบาล” ตามคำขอของแม่ที่บอกให้เลือกซักครั้งถ้าหากสอบไม่ได้ในครั้งนี้แม่จะให้เลือกสอบตามที่ดิฉันชอบ

การสอบเข้าผ่านพ้นไปด้วยดีดิฉันสอบติดคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สอบได้ตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ ม. 6 ด้วยซ้ำ แม่ดีใจมากโทรศัพท์ไปเล่าให้ญาติทุกคนฟัง ไม่เว้นแม้แต่บอกเล่าไปถึงคนรอบๆบ้าน แม่บอกว่าดีแล้วเรียนเลย ในใจดิฉันไม่อยากเป็นพยาบาล ดิฉันคิดเช่นนั้น แม่ยังคงให้กำลังใจว่าถ้าเป็นพยาบาลก็เป็นครูได้ถ้าเรียนต่อทำให้แม่ซักครั้งได้ไหม สรุปดิฉันก็ทำตามคำขอของแม่

การเรียนในปีแรกไม่ยากอย่างที่คิดเพราะเป็นวิชาพื้นฐานทั่วไปที่เคยเรียนแล้วตอนอยู่ ม.4-6 ดิฉันยังไม่รู้สึกรู้ว่าเรียนในคณะพยาบาลซักนิด เพราะวิชาที่เรียนไม่เกี่ยวกับการพยาบาลเลย ปีที่ 1 ผ่านไปด้วยดี ปีที่ 2 กำลังจะเข้ามา ดิฉันค่อนข้างหวาดหวั่นเพราะรุ่นพี่รู้ว่าเรียนหนักมาก และก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ดิฉันเริ่มท้อแท้ไม่อยากจะเรียน คนที่คอยให้กำลังใจและคอยปลอบเวลาท้อแท้อย่างคงเป็นแม่คนเดิมเสมอมา ดิฉันเรียนจบปี 2 ด้วยความรู้สึกเหมือนว่าเดินทางมาผิดทาง การเรียน ปีที่ 3 เป็นการเรียนที่อยากที่สุดในชีวิตนักเรียนพยาบาล มีคนพูดต่อกันมาอย่างนี้ ซึ่งดิฉันก็เห็นด้วยเพราะ

การเรียนส่วนใหญ่เป็นการเรียนภาคปฏิบัติ ดิฉันและเพื่อนๆต้องลงมือปฏิบัติกับผู้ป่วยบริการในโรงพยาบาลเสียเป็นส่วนใหญ่ การทำหัตถการที่ต้องปฏิบัติกับผู้ป่วยบริการจะมีอาจารย์เป็นผู้ดูแลอีกที และหัตถการที่ยากที่สุดสำหรับนักเรียนพยาบาลคงจะหนีไม่พ้น การเจาะเลือดและแทงน้ำเกลือ เพราะนักเรียนพยาบาลไม่เคยปฏิบัติกับคนจริงๆ จะฝึกกับหุ่นที่ไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่ร้องไม่กระตุกกระดิก นักเรียนพยาบาลที่ยังไม่มีความชำนาญอาจทำเส้นเลือดแตกหรือต้องเจาะใหม่หลายครั้งเพราะหาเส้นเลือดไม่เจอ ในส่วนของดิฉันมีความตื่นเต้นและกังวลมาก ดิฉันจำได้ว่าดิฉันฝึกปฏิบัติที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี ครั้งแรกที่ดิฉันได้เจาะเลือด ผู้ใช้บริการเป็นชายวัยกลางคนที่ทำทางใจดี ดิฉันเดินเข้าไปแจ้งว่าต้องทำการเจาะเลือดเพื่อเอาไปตรวจ เขาก็ยินดีและก็ทราบอยู่แล้วว่าดิฉันเป็นนักเรียนพยาบาล เขาถามดิฉันว่าครั้งแรกกรีปเปล่า ดิฉันพยักหน้าแล้วตอบว่าค่ะ เขาถามต่อว่ากลัวไหม ดิฉันก็คิดว่าเขาต้องกลัวความที่ดิฉันเป็นมือใหม่แน่ๆดังนั้นดิฉันจึงคิดว่าจะต้องสร้างความมั่นใจให้แก่เขา ดิฉันตอบว่าไม่กลัว เขากงเข้าใจจิตใจของนักเรียนพยาบาลมือใหม่อย่างดิฉัน ถ้อยคำบางคำกลับสร้างกำลังใจให้ดิฉันอย่างประหลาด เขาบอกว่า “ถึงเป็นครั้งแรกก็ไม่ต้องกลัวหรอก ถึงทำครั้งแรกไม่ได้ก็ทำใหม่ได้ จะยอมเป็นครูไถ่ความรู้ได้เต็มที่เลย” พร้อมกับยิ้มให้กำลังใจดิฉัน ไม่น่าเชื่อว่าคำพูดที่แสนจะธรรมดาไม่ก็คำของผู้ใช้บริการกลับสร้างกำลังใจอันยิ่งใหญ่ให้กับดิฉันได้มากมายและไม่น่าเชื่อที่สุดเพราะการเจาะเลือดครั้งนั้นผ่านไปได้ด้วยดีเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และความรู้สึกดีต่ออาชีพพยาบาลก็เพิ่มขึ้นอีกมากจากวันนั้น และที่สำคัญเหตุการณ์ในวันนั้นมันทำให้ดิฉันรู้ว่า “ใช่พยาบาลจะเป็นผู้ให้กำลังใจแก่ผู้ป่วยได้ฝ่ายเดียว ผู้ป่วยก็สามารถให้กำลังใจพยาบาลได้เช่นกัน”

การเรียนปีสุดท้ายที่เขาว่าง่ายมันไม่ง่ายอย่างที่คิด เมื่อต้องลงมือทำคลอดในวิชาสูติศาสตร์ที่พยาบาลที่ประจำแผนกห้องคลอดคุมมาก ไม่เพียงแต่คุยกับนักเรียนพยาบาลเท่านั้นแต่ยังคุยไปถึงผู้ให้บริการอีกด้วย ดิฉันเกือบจะรู้สึกดีต่อการเป็นพยาบาลแล้วแต่กลับรู้สึกว่ายากเลิกเรียนเพราะความคูลของของพี่ที่ห้องคลอดเป็นสำคัญ ดิฉันได้ร่ำไห้ขอความช่วยเหลือจากผู้ดูแลมารดาในระหว่างรอกคลอดคนหนึ่ง และถามว่ามารดาผู้นั้นจะคลอดบุตรในเวลาที่ดีขึ้นขึ้นฝึกเสียด้วย ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นดิฉันจะต้องช่วยทำคลอดให้มารดาผู้นั้นด้วยด้วยตัวเอง ดิฉันเริ่มเป็นกังวลว่ามารดาคนดังกล่าวจะยอมให้ดิฉันช่วยทำคลอดให้หรือไม่ ดิฉันได้แจ้งกับมารดาว่าดิฉันจะเป็นคนที่ช่วยทำคลอดให้เอง

มารดาบอกกลับมาว่าดีแล้วที่ไม่ใช่พยาบาลคนนั้นพูดจาไม่ดีเลย ดิฉันได้แต่ยิ้ม ในระหว่างที่มารดาปวดท้องถึงขั้นดิฉันอยู่กับมารดาผู้นั้นโดยตลอด ดิฉันจับมือให้กำลังใจ มารดาผู้นั้นก็จับมือดิฉันตอบและบีบมากขึ้นตามจังหวะการหดตัวของมดลูกที่หดรัดถี่ขึ้นเรื่อยๆ ในการทำคลอดครั้งแรก ดิฉันตื่นเต้นมากเพราะไม่เคยทำคลอดมาก่อน การช่วยทำคลอดในครั้งนั้นผ่านไปได้ด้วยดี บุตรที่คลอดเป็นเพศชายแข็งแรงดี ภายหลังการคลอดเป็นธรรมดาที่นักเรียนพยาบาลต้องตามไปเยี่ยมผู้ที่ตนได้ช่วยทำคลอดและดูแลว่ามีปัญหาอื่นตามมาภายหลังการคลอดบุตรหรือไม่ ดิฉันตามไปเยี่ยมมารดาผู้นั้นขอบคุณดิฉันเป็นการใหญ่ ตอนนั้นดิฉันรู้สึกดีมาก ๆ เหมือนกับว่าเราได้ช่วยคนถึง 2 คน พร้อมๆ กันนั้นก็มีความรู้สึกที่ว่าถ้าหากในอนาคตเป็นพยาบาลจริงๆ ก็จะไม่ดูผู้ให้บริการและไม่ดูน้องที่ไปฝึกอีกเลย เพราะการดูทำให้ผู้ให้บริการไม่ไว้วางใจและมองพยาบาลในแง่ร้าย ดิฉันไม่อยากให้มีใครมองพยาบาลในแง่ร้าย ดิฉันคิดเช่นนั้นจริงๆ

จากตอนที่ดิฉันไม่อยากเรียนพยาบาล ไม่อยากมีอาชีพเป็นพยาบาล ความคิดเหล่านั้นมันกลับหายไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มารู้ตัวอีกทีดิฉันก็เป็นพยาบาลที่โรงพยาบาลค่ายสุรนารีเรียบร้อยแล้ว ส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันมีวันนี้ได้คงต้องขอบคุณแม่ผู้ส่งเสริมให้เรียนพยาบาล แรงบันดาลใจจากผู้ให้บริการทุกคน ที่ช่วยเหลือหลอมให้ดิฉันมีวันนี้ และดิฉันขอสัญญาว่าจะเป็นพยาบาลที่ดีทั้งในปัจจุบันและอนาคต ฉันขอสัญญา...